

er overmaade stor, og jeg tror ej heller, at Kronens fortsatte Fald i sig selv er en god Agitator for Opsparing, idet netop det, at det opsparede bliver mindre og mindre værd, efterhaanden som det ligger, virker stik modsat af det, man i dette Øjeblik skulde tilstræbe, idet det nemlig virker i Retning af, at man til enhver Tid bruger det, man tjener. Kunde man blot komme dertil, at man ved Statsforanstaltninger f. Eks., som fæstnede Kronen, fik Tilliden fæstnet til, at Kronen ikke vil blive ved at falde, tror jeg unægtelig, at Sandsynligheden for Nyttens af gode Raad med Hensyn til at spare vilde være større, end den er i Dag.

Først tror jeg altsaa, at man, før man kan gøre sig Haab om den moralske Virkning af Formaningstaler, gennem Handling klart maa vise Villie til at støtte Kronen. Hvilke Veje kan man da gaa for at støtte Kronen? Og det vil igen sige: Hvilke Veje kan man gaa for at fremkalde Opsparing, for uden Opsparing tror jeg afgjort, at det alt sammen ikke nytter det allerbitterste.

Overfor dette Forhold er der talt om Importregulering. En Importregulering har utvivlsomt overfor visse Forhold sin Berettigelse. Importregulering kan saaledes afløse Toldbeskyttelse, derom nærer jeg ingen Tvivl; at Cigarindustrien og Skotøjsindustrien i den korte Periode, vi havde Importregulering, nød godt af denne Foranstaltning som en Beskyttelsesforanstaltning, derom nærer jeg ikke den allerfjerneste Tvivl. Men naar man saa gaar videre og siger, at ogsaa i Retning af Opsparing kan Importregulering være til Nytte, vil jeg sige som min Opfattelse, at dette anser jeg for at være i højeste Grad usandsynligt. Ved Importreguleringen skulde der naas det, at man fik færre Varer ude fra ind i Landet; men har man i og for sig valutamæssigt set nogen Interesse deri, hvis ikke der samtidig finder en tilsvarende Opsparing Sted? Nej, mener jeg, da har man saa godt som ingen eller muligvis overhovedet ingen Interesse i dette.

Ud fra denne Betragtning tror jeg det er et Fejlsyn, naar den højtærede Finansminister ved Fremlæggelsen af sine sidste Toldlovsforslag argumenterede ud fra, at han haabede, Følgen af disse Forslag maatte blive, at man overhovedet ingen Import fik. . . (Afbrydelse af Finansministeren), ja, at Importen blev stærkt begrænset. Lad os tænke os, at man gik til den Yderlighed fuldstændig at forbyde Kaffeindførsel — vi ved jo, at den tidligere Finansminister Brandes har fremsat dette

Forslag, om i Spøg eller i Alvor, skal jeg ganske lade ligge, men jeg forudsætter, at man virkelig gik dertil, og derved kunde man spare, jeg husker ikke, hvor mange Millioner, det er vistnok en 30—40 Millioner. Jeg spørger da: Vilde man da have Sandsynlighed for, at Handelsbalancen vilde gavnes med tilnærmelsesvis disse 40 Mill. Kr.

For mit Vedkommende vil jeg svare afgjort Nej, det har man ikke, højst sandsynligt vil Følgen blive, at de paagældende Familier, som nu en Gang er indstillet paa at bruge det, de tjener — og det er netop det, der er Skavanken; at de i mange Tilfælde meget nemt kan gøre det, skal jeg gerne medgive — fortsætter dermed, og saa opnaas der, tror jeg at turde sige, handelsbalancemæssigt set ikke det fjerneste. Disse Familier kan gaa forskellige Veje: den Luksus at drikke Kaffe, eller hvad man nu vil kalde det, den Nydelse at drikke Kaffe, er de afskaaret fra, for Kaffe kan de ikke faa, men saa kunde man jo tænke sig, at de i Stedet for til det, de nu en Gang kan faa, en Kop Mælk eller hyad det er, vil have Smør paa Brødet i Stedet for Margarine; og sætter jeg, at de samme Penge gaar med dertil, saa vil enhver give mig Ret i, at der handelsbalancemæssigt set ikke er naaet det fjerneste ved, at man paa den Maade formindsker Importen, naar man samtidig ved sine Handlinger formindsker Eksporten med et tilsvarende Beløb.

Nu kan man jo sige, at det er et konstrueret Tilfælde, at den Mand eller Kvinde, som har Kaffe som Nydelsesmiddel, skulde give sig til at spise Smør i Stedet for Margarine; men en anden Anvendelse, som dog formentlig de fleste vil erkende ligger i høj Grad indenfor Sandsynlighedens Grænser, er, at de paagældende Familier, naar de har sparet maaske 3—400 Kr. i Løbet af et Aar, siger: Ja, nu har vi disse Penge, men vor Garderobe trænger i høj Grad til en Fornylse — baade Mandens og i hvert Fald Konens, for det gør en Kones jo altid —, og nu har vi Raad til at købe Klæder, og saa køber de dem; og Pengene gaar. Saaledes flyttes Importen muligvis fra Kaffe over paa Klædevarer, og maaske gaar den gennem forskellige Led over paa noget andet; men hvis Forbruget vedblivende finder Sted, er det altsaa min Overbevisning, at disse Foranstaltninger ikke hjælper det aller fjerneste.

Af følelsesmæssige Grunde har man jo villet indføre Importregulering i Stedet for at gaa Toldvejen, som jeg om lidt kommer til, idet man siger som saa, at